

Czwartek, 3 lutego 2011 r.

21. zauważa, że produkcja bananów w najbardziej oddalonych regionach UE spełnia wyższe normy społeczne i normy środowiskowe niż ma to miejsce w większości krajów latynoamerykańskich; zwraca uwagę na fakt, że zużycie substancji czynnych, takich jak pestycydy, w najbardziej oddalonych regionach UE jest 20 do 40 razy niższe niż w krajach Ameryki Południowej i Środkowej, natomiast w dziedzinie fitosanitarnej większość substancji aktywnych zabronionych na mocy europejskich przepisów o bezpieczeństwie żywności jest powszechnie stosowana na plantacjach w Ameryce Południowej i Środkowej;
22. zauważa, że w najnowszych dwustronnych umowach pomiędzy producentami bananów (wielostronne porozumienie handlowe z Kolumbią i Peru oraz układ o stowarzyszeniu z Ameryką Środkową) UE zgodziła się stopniowo ograniczać cła przywozowe na banany pochodzące z tych krajów do 75 EUR za tonę do 1 stycznia 2020 r.;
23. zauważa, że preferencyjny margines w wysokości 39 EUR za tonę przyznany ostatecznie w porozumieniach w sprawie handlu bananami znacznie podniesie konkurencyjność na rynku UE ośmiu krajów andyjskich i środkowoamerykańskich, których dotyczą porozumienia, oraz międzynarodowych koncernów działających w regionie w stosunku do innych eksporterów; podkreśla, że począwszy od roku 2020 korzyści krajów już eksportujących banany do UE będą wyraźnie widoczne, ponieważ zarówno wielkość eksportu, jak i cena płacona za ich banany wzrosną;
24. podkreśla, że inni eksporterzy do UE objęci klauzulą najwyższego uprzywilejowania (wśród nich zdecydowanie najważniejszy jest Ekwador), kraje AKP i kraje najslabiej rozwinięte mogą odczuć spadek względnej konkurencyjności na rynku UE w stosunku do sygnatariuszy porozumień w sprawie handlu bananami;
25. uważa, że jedynie producenci, którzy przestrzegają programu MOP dotyczącego godnej pracy oraz praw człowieka i zasad ochrony środowiska, powinni uzyskać dostęp do rynku UE;
26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Brazylii, Ekwadoru, Gwatemali, Hondurasu, Kolumbii, Kostaryki, Meksyku, Nikaragui, Panamy, Peru i Wenezueli oraz Stanów Zjednoczonych i krajów AKP.

Sytuacja w Tunezji

P7_TA(2011)0038

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji w Tunezji

(2012/C 182 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie praw człowieka w Tunezji, a w szczególności rezolucje z dnia 29 września 2005 r. ⁽¹⁾, 15 grudnia 2005 r. ⁽²⁾ i 15 czerwca 2006 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając zawarty w marcu 1998 r. euro-śródziemnomorski układ o stowarzyszeniu pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tunezji, z drugiej strony,
- uwzględniając politykę Unii w zakresie praw człowieka i demokracji w krajach trzecich przyjętą przez Radę w grudniu 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję dotyczącą praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską, przyjętą dnia 14 lutego 2006 r. ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, s. 618.⁽²⁾ Dz.U. C 286 E z 23.11.2006, s. 495.⁽³⁾ Dz.U. C 300 E z 9.12.2006, s. 480.⁽⁴⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

Czwartek, 3 lutego 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 grudnia 2006 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2006)0726),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Podsumowanie europejskiej polityki sąsiedztwa w 2009 r. - sprawozdanie w sprawie Tunezji” (COM(2010)0207- SEC(2010)0513),
- uwzględniając plan działania UE-Tunezja,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie polityki Unii Europejskiej na rzecz obrońców praw człowieka, przyjętą dnia 17 czerwca 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając oświadczenie Unii Europejskiej przyjęte po VIII posiedzeniu Rady Stowarzyszenia UE-Tunezja, które odbyło się w dniu 11 maja 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenia Catherine Ashton, wysokiej przedstawiciel Unii, i Stefana Füle’a, komisarza europejskiego, w sprawie sytuacji w Tunezji, z dnia 13 stycznia 2011 r. i 17 stycznia 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Jerzego Buzka z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji w Tunezji,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że masowe społeczne manifestacje, które odbywały się w całym kraju po samospaleniu Mohammeda Bouaziziego w dniu 17 grudnia 2010 r., doprowadziły do ustąpienia prezydenta Ben Aliego w dniu 14 stycznia 2011 r. i umożliwiły narodowi tunezyjskiemu odzyskanie wolności i obalenie reżimu wprowadzonego przez obalonego prezydenta Ben Aliego w roku 1987 r.;
- B. mając na uwadze, że pokojowy ruch protestacyjny został brutalnie stłumiony przez siły porządkowe, prowadząc do śmierci setki osób;
- C. mając na uwadze niezdolność Unii Europejskiej do opracowania spójnej i skutecznej polityki zagranicznej z prawdziwego zdarzenia wobec jej partnerów; zauważając w szczególności słabość mechanizmów współpracy między UE i Tunezją oraz podkreślając po raz kolejny postulat Parlamentu Europejskiego, aby klauzulom praw człowieka w układach o stowarzyszeniu systematycznie towarzyszył mechanizm skutecznego wdrażania tych klauzul; mając w związku z tym na uwadze konieczność przeglądu obecnej polityki sąsiedztwa;
- D. mając na uwadze wnioski Rady Stowarzyszenia z dnia 11 maja 2010 r. przypominające Tunezji, że reforma wymiaru sprawiedliwości jest kluczowym elementem rzeczywistego zbliżenia z Unią Europejską, podobnie jak pluralizm i udział w procesie demokratycznym, wolność słowa i stowarzyszeń oraz ochrona obrońców praw człowieka; mając na uwadze, że tunezyjskie władze nie dotrzymały żadnego z tych zobowiązań;
- E. mając na uwadze, że Tunezja i Unia Europejska były w trakcie określania planu działania na lata 2011-2016; mając na uwadze, że proces ten będzie wymagał większych zobowiązań ze strony obydwu partnerów w odniesieniu do wszystkich kwestii, w szczególności w dziedzinie praw człowieka i podstawowych wolności;
- F. mając na uwadze, że nadzieja na stabilną demokrację, jaką daje upadek autorytarnego reżimu w Tunezji, może przyczynić się do potwierdzenia tych samych aspiracji przez inne narody;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0226.

Czwartek, 3 lutego 2011 r.

1. wyraża solidarność z narodem tunezyjskim, który – wiedziony słusznymi aspiracjami demokratycznymi oraz dążeniem do poprawy warunków socjalnych i dostępu do zatrudnienia – poprowadził swój kraj do historycznego politycznego przełomu; docenia w tym kontekście odwagę i determinację Tunezyjczyków podczas manifestacji, składa kondolencje rodzinom ofiar i wyraża solidarność z rannymi;
2. potępia represje i nieproporcjonalne użycie siły przez siły bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje natomiast postawę sił zbrojnych, które odmówiły strzelania do manifestantów; domaga się podjęcia niezależnego dochodzenia w sprawie zdarzeń, które doprowadziły do śmierci ludzi i nadmiernego użycia siły w minionych tygodniach oraz w sprawie przypadków korupcji, a także domaga się postawienia winnych przed sądem;
3. podkreśla znaczenie pełnej reprezentacji wszystkich tunezyjskich sił politycznych, społecznych, obywatelskich i demokratycznych, która jako jedyna może zapewnić zaufanie ludności do rządu tymczasowego i jego umocowanie niezbędne do przygotowania wyborów i przeprowadzenia demokratycznych zmian;
4. zdecydowanie wspiera proces demokratycznych przemian; podkreśla znaczenie stworzenia niezbędnych warunków dla przeprowadzenia – w odpowiednim terminie, który umożliwi wszystkim siłom opozycyjnym i środkiem przekazu ukształtowanie się w skali krajowej – wyborów nowego zgromadzenia parlamentarnego odpowiedzialnego za sporządzenie demokratycznej konstytucji przestrzegającej równowagi między władzą wykonawczą i ustawodawczą oraz niezawisłości wymiaru sprawiedliwości; chciałby, aby wszystkie siły demokratyczne, które zobowiążą się do poszanowania pluralizmu, wolności sumienia i demokratycznej kadencyjności władzy, mogły wziąć udział w tych wyborach; pochwała w związku z tym likwidację ministerstwa informacji i zagwarantowanie wolności słowa;
5. przyjmuje z zadowoleniem projekt ustawy o powszechnej amnestii, która umożliwi uwolnienie więźniów politycznych, powrót do kraju przeciwników reżimu, uznanie wszystkich partii opozycyjnych oraz zapewni organizacjom pozarządowym prawo do zarejestrowania działalności;
6. domaga się niezwłocznego zastosowania przez UE decyzji o zablokowaniu majątku nieuczciwie nabytego przez rodzinę i krewnych Ben Aliego; pochwała ogłoszenie przez władze informacji o przekazaniu państwu z powrotem ruchomości i nieruchomości partii RCD;
7. popiera powołanie trzech komisji: do spraw reformy instytucji i praw instytucjonalnych, walki z korupcją oraz komisji ds. wydarzeń po 17 grudnia 2010 r., którym przewodniczą niezależne i uznane osobistości; podkreśla fakt, że komisje te muszą mieć możliwość w pełni niezależnego działania i posiadać rzeczywiste uprawnienia dochodzeniowe; uważa za konieczne, by komisje te mogły w miarę potrzeby korzystać z fachowej wiedzy i wsparcia Wysokiej Komisarzy Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz odpowiednich mechanizmów ONZ;
8. zwraca się do wysokiej przedstawiciel o działanie na rzecz utworzenia grupy roboczej, do której wejdzie również Parlament Europejski, która spełni potrzeby w zakresie wspierania procesu demokratycznych przemian, jakie zgłaszają podmioty stojące na czele demokratyzacji, w szczególności w zakresie przygotowania wolnych i demokratycznych wyborów, wsparcia przy tworzeniu partii politycznych i niezależnych mediów, a także odbudowy przejrzystego aparatu państwowego, niezależnego od władz politycznych, oraz niezależnego i niezawisłego wymiaru sprawiedliwości;
9. zwraca się do wysokiej przedstawiciel i wiceprzewodniczącej o wsparcie przyszłego procesu wyborczego poprzez wysłanie do Tunezji misji obserwacji wyborów;
10. wzywa zatem Radę, Komisję i wysoką przedstawiciel UE, aby były gotowe do przesunięcia środków – oraz, w miarę potrzeby – do ich zwiększenia w ramach poszczególnych instrumentów finansowych na rzecz współpracy UE-Tunezja;

Czwartek, 3 lutego 2011 r.

11. zwraca się do Komisji i do EBI o rozpatrzenie możliwości udzielenia wsparcia Tunezji w formie pożyczek o korzystnym oprocentowaniu, aby umożliwić dywersyfikację gospodarki tunezyjskiej i tworzenie wymagających kwalifikacji miejsc pracy dla młodych Tunezyjczyków, w ramach prawdziwej umowy o rozwoju, sprzyjającej lokalnym i zagranicznym inwestycjom produkcyjnym;
12. zwraca się do Komisji o przychylnie podejście, w tym finansowe, do wsparcia i pomocy, które może nieść tunezyjskiemu społeczeństwu obywatelskiemu europejskie społeczeństwo obywatelskie, a szczególnie stowarzyszenia obrońców praw człowieka i partnerzy społeczni;
13. usilnie wzywa Unię Europejską do wyciągnięcia wniosków z przykładu Tunezji oraz do przeglądu unijnej polityki wsparcia dla demokracji i praw człowieka, wdrażając mechanizm umożliwiający wprowadzanie klauzuli praw człowieka do wszystkich umów z krajami trzecimi; nalega, by w ramach przeglądu polityki sąsiedztwa przyznać priorytetowe znaczenie kryteriom dotyczącym niezawisłości wymiaru sprawiedliwości, poszanowania praw podstawowych, pluralizmu i wolności prasy oraz walki z korupcją; apeluje o sprawniejszą koordynację z pozostałymi strategiami politycznymi prowadzonymi przez Unię z tymi krajami;
14. uważa, że walka z korupcją i umacnianie praworządności w krajach trzecich to podstawowe kryteria, aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom ludności i przyciągnąć inwestycje zagraniczne;
15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel, rządów i parlamentom państw członkowskich, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Unii dla Śródziemnomorza, a także rządowi tymczasowemu i parlamentowi Tunezji.

Inicjatywa na rzecz szczepień przeciwko gruźlicy

P7_TA(2011)0039

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie „Inicjatywy szczepienia przeciwko gruźlicy” (TBVI), praktycznej realizacji strategii EU 2020 jako wkładu do osiągnięcia szóstego MCR i likwidacji gruźlicy do 2050 roku

(2012/C 182 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając milenijne cele rozwoju (MCR) Organizacji Narodów Zjednoczonych, które przewidują powstrzymanie rozprzestrzeniania się gruźlicy do 2015 r. i ograniczenie liczby zachorowań,
- uwzględniając Inicjatywę na rzecz Szczepień przeciw Gruźlicy (TBVI), utworzoną przy wsparciu Komisji niezależną organizację typu non profit i jedyną ogólnoeuropejską organizację tego rodzaju, która wspiera pilne tworzenie nowych szczepionek oraz sprzyja funkcjonowaniu europejskiej zintegrowanej sieci i wnosi do niej swoje doświadczenie,
- uwzględniając strategię lizbońską, której celem jest ustanowienie europejskiego obszaru badań i innowacji, Europę innowacji UE 2020 i inicjatywę PHARE Europa 2020 na rzecz innowacji,
- uwzględniając program „STOP gruźlicy”, opracowany przez Światową Organizację Zdrowia, którego celem jest zmniejszenie do 2015 roku zachorowań i umieralności o 50 % w porównaniu z rokiem 1990 oraz likwidacja gruźlicy do 2050 roku,
- uwzględniając raport Światowej Organizacji Zdrowia „Multidrug and extensively drug-resistant TB (M/XDR-TB): 2010 global report on surveillance and response (WHO/HTM/TB/2010.3)” w sprawie niepokojącego pojawienia się odpornych i bardzo odpornych na leczenie szczepów,